

for; der tages aldeles ikke Hensyn til de Forandringer, som kunne foregaae i en Debtors Stilling i de 5 Aar, hvortil han frittages for Forsølgning. Det kan hændes sig, at Debitor faaer en betydelig Arv, det kan være, at den Credit, han tidligere har faaet, netop er begrundet deri, at man vidste, at der engang vilde komme en Tid, da han sit saa store Arvemidler, at han kunde betale al den Gjæld, han gjorde; men efter dette Forslag skal han i 5 Aar være fri, han kan med Ro samle sig Erhverv, realisere sine Ting og forlade Landet; der er Ingen, der vil kunne forhindre ham deri. Det er ogsaa muligt, at Debitor kunde faae et godt Embede, og det kan være, at han har kunnet stifte Gjælden, væsentlig fordi han var en dygtig, talentsfuld ung Mand, som man antog engang i Tiden kunde komme i en Stilling, hvortil han maatte kunne betale Enhver Sitt; jeg har kjendt unge Mænd, der havde været meget forgjældede, men som inden 5 Aars Forløb ere blevne — jeg vil ikke nævne nogen Titel for ikke at udpege Nogen — men som inden 5 Aars Forløb have naaet nogle af de høieste Embedsstillinger her i Landet med betydelige Indtægter, saa at de godt kunde betale den Gjæld, som de tidligere havde gjort. Et Debitor Handelsmand, kan han ved den Forretning, som han begynder paa, erhverve Saameget, at han godt kan betale sin tidligere Gjæld. Høgtessab er ogsaa en Maade, hvorpaa en Mand kan forbedre sin Stilling, og ligeledes Gevinster i Lotteriet, kort sagt, der frembyder sig saa mange Muligheder, som vilde gjøre det i høieste Grad ubilligt, om en Creditor skulde være forhindret fra at forfølge sin Ret imod en Mand, som er kommet i en Stilling, hvortil han meget godt kan betale, hvad han skylder. Jeg er derfor imod den hele Tante, som ligger til Grund for dette Forslag, og mener, at det fremdeles bør overlades til Creditors Billighedsfølelse, om han vil gjøre sin strenge Ret gjældende eller ikke. Jeg har endvidere det imod Forslaget, at det væsentligst synes at være motiveret af Hensynet til Handelsstanden; hvis man havde indskrænket Forslaget saaledes, at det kun skulde gjælde mellem Kjøbmand og Kjøbmand, og kun med Hensyn til Kjøbmandsforretninger, saa vilde jeg ikke have Saameget imod det, saa vilde

jeg finde, at i disse Forhold, hvor man er vant til at beregne ikke saa faa Procent som Tab om Aaret, kunde der være nogen Rimelighed for at gaae ind derpaa, men det strækker sig til alle Fallitboer, og derhos vil det vise sig, at det vil komme Mange tilgode, som slet ikke fortjene det, og at det vil komme Nogle tilgode fremfor Andre, som det ikke kan tilkomme under vore Forhold. Jeg sætter saaledes, at en Mand kun har 1 eller 2 Creditorer, og at det væsentlig er Pantegjæld, som han har, Creditorerne sælge Alt, hvad han eier, og faae maaskee en 80 pCt. ud deraf, saa er det, der bliver tilbage, 20 pCt. Men er nu ikke denne Mand ligesaa værdig til at faae 5 Aars Genstand som den, der opgav sit Bo, og som kun har givet sine Creditorer 50 pCt. Men Manden i det Exempel, jeg anførte, er ikke Fallent; han havde kun en eneste Genstand at fyldestgjøre med, som Vedkommende kunde faae ved ordinaire Rettsforfølgning.

Jeg har endvidere endeel at anke imod den Maade, hvorpaa dette Forslag har fundet sit Udtryk. Jeg skal tillade mig at gjennemgaae det i den Orden, hvortil Bestemmelserne frembyde sig. Der siges da for det Første, at der skal gives Creditorerne Leilighed til at yttre sig over et saadant Andragende fra Fallenten, men allerede under Sagens første Behandling tillod jeg mig at gjøre opmærksom paa, at man ikke kunde lægge nogen stor Betydning paa det Moment, hvorledes Creditorerne erklærede sig; thi som oftest ville de ved Udblivelse tilkjendegive Ligegyldighed, eller ogsaa ville kun enkelte møde, og sige: Jo, og undertiden kan der være en enkelt chicaner's Creditor, hvoraf Følgen kan blive, at den Debitor, som fortjener denne Begunstigelse fremfor en anden, maaskee ikke vil komme til at nyde den, fordi han, som sagt, har en chicaner's Creditor, som gjør Alt, hvad han kan, for at forhindre det. Der er dernæst sagt, at, naar Boet behandles af Commissarier, skulde de ikke kunne afgive den Erklæring, som Fallenten andrager paa, men det skal overlades til den ordinaire Skifteret; nu er det noget Betydende, at Commissarier, som i det Hele have større Myndighed end Skifteretten, i det Mindste udenfor Kjø-